

Příběh první – Sousedská půlnoční výpomoc

Bylo krásné letní odpoledne, slunce se tetelilo nad lesíkem vedle našeho klubu a ani na silnici nebyl tak velký provoz. Prostě letní idylka.

Soused Jaroslav K. zvaný Občan hnaný velkou žízni se dostavil jako první do klubovny, zasedl a poručil si pivo a k tomu vodku. Chvilí popíjel jen tak sám, když se na místní komunikaci objevil autobus z Prahy. Lidé vystoupili a mezi nimi další občasný soused zvaný Pacinka, který také zasedl společně s Občanem u jednoho pivka. Slovo dalo slovo a pivo vystřídalo další pivo, a jelikož Pacinka byl zde bez dozoru své paní tak i panák střídal panáka a příjemné odpoledne se přehouplo na vlahou letní noc, jen s malými výkřiky Občana „ Věrné milování“

Když už oba sousedi značně unaveni alkoholickými nápoji dospěli k názoru, že se do nich už víc tekutin nevejde, hodlali se jít domů.

Občan hrdě vyrazil, jenomže jsem ho zastavila s tím, že když si Pacinku opil tak si ho také odvede. Milý Občan to zkusil, ale sám měl potíže s rovnováhou a jeho chůze by se dala přirovnat k taneční obrně tak nakonec usoudil, že normálním způsobem to nepůjde a požádal mě o zapůjčení kolečka. Vidina uzavření klubovny a spánku jen přidala k tomu, že jsem neváhala a došla pro zmíněné kolečko, vyvezla je na silnici a zabouchla za nimi dveře.

To co se dělo potom vím už jen z doslechu. Jistý Miroslav S. v té době spolubydlící Občana si tu noc vychutnával spánkem spravedlivých, když v tom se zjevil podnapilý vyděšený občan s příběhem o tom, že mu musí nutně něco ukázat ve škarpe a že potřebuje pomoc. Miroslav vědom si letní noci ač nerad vyrazil pouze v bílých trenýrkách do světa. Výhoda bílých trenýrek je, že jste v noci docela dobře vidět. Když oba dorazily na určené místo u škarpy uviděl Mirek převrácené kolečko asi 7 metrů od klubovny a vyspaného Pacinku v kopřivách, který se tam plácal jako ryba na suchu.

Mirek vytáhl kolečko, dodnes není známo jak, ale naložil Pacinku do kolečka a odvezl ho za doprovodu Občana k Pacinkově chatě. Vše by bylo celkem v pořádku, až na to, že se u chaty Pacinka postavil na svoje nohy jako by mu nic nebylo a se slovy „Kluci pojďte dál dáme si panáka“ Chtěl pokračovat ve veselí. Překvapený Mirek raději nic neříkal, sebral Občana a šel dospat noc. Nevím, jestli v tuto dobu jel zrovna někdo kolem, ale asi by měl docela dobrý zážitek potkat tuhle trojku.

Ad 1

Dohra tohoto příběhu měla ovšem druhý den pokračování, zmíněný občan a Pacinka měli velkou žízeň a tu se rozhodli zničit v blízkém městě v nonstop podniku. Tak se společně vypravily za dopolední zábavou, oblečení v tom co měli, když padali do mokré škarpy. Objednávali a popíjeli, až jejich konzumační lístek dosáhl vyšší částky. Chlapci se raději rozhodli zaplatit, jenže peníze měl u sebe pouze Pacinka a ten si nebyl vědom chemického procesu, který se zatím odehrál v jeho super džínách a skvělé peněženice. A tak když došlo na placení a vyndal naši českou měnu byli oba i číšník v údivu. V ruce žmoulal cosi mokrého, fialového s čím určitě nešlo zaplatit. Měli sice trochu starostí a běhání, ale nakonec vybrali něco z automatu a zaplatili.

Příběh druhý - Lesní muž

A tak se nám trochu oteplilo, konečně jaro a krásný teplejší den, než ty ostatní. Většinu sousedů tohle počasí vylákalo do klubovny za posezením a zábavou i jistého souseda zvaného přezdívkou Apač. Popíjelo se, lidé se bavili a někteří z nich se bavili natolik, že se sotva drželi na nohou a to byl právě případ našeho Apače. Den uběhl a lidé se rozloučili a rozešli se do svých domovů a chat, ale i Apač musel urazit jistý kus cesty do své chaty v lese. Ještě že bylo teplo, protože druhý den při otevření klubovny se Apač zjevil, zjevně vykazoval známky toho, že vůbec nedorazil domů, protože za uchem

měl bukový list na bundě kus mechu, na tváři přilepené jehličí a jeho pohled byl zmatený. Když se uklidnil pivním nápojem vyprávěl, že nic neví, jen že se mu zdál krásný sen, jak objímá hezkou ženu a říká jí miláčku, ale když se probudil, ležel kdesi v lese a objímal pařez a kolem běhal divočák. Nicméně jsme Apače očistili a druhý pokus dojít domů se mu už podařil.

Mimochodem Apačovy cesty domů jsou opravdu dost složité, jednou šel také domů a probudil se v nemocnici, jindy si zase nakoupil domů lahvové pivo, ale protože nevěnoval pozornost své chatrné igelitce tak z několika piv donesl domu jen jedno. To ovšem hodně potěšilo občana, který druhý den ráno běžel do klubovny a ve škarpě sbíral krásně chlazené neporušené lahváče a tvářil se, jako kdyby vyhrál první ve sportce.

Onehdy dostal Apač brambory a dodnes se tu říká, že chtěl Apač na louce, přes kterou chodí domů, vysázet bramborové pole.

Jednou se také stalo, že soused Občan šel po ránu navštívit Apače do jeho chaty a po cestě sbíral Apačovy hodinky, peněženku a toaletní papír. Ještě, že nepršelo.

Myslím, že indiáni za sebou spíš svoje stopy zahlazovali, ale náš Apač dělá pravý opak asi nová doba co?

Příběh třetí – Mravenci v alkoholu

Z dávných dob, kdy se začínalo s klubovnou se sedávalo na zahrádce a hlavně v altánku u lesa. Altánek byl menších rozměrů a ne moc stabilní, ale i tak se většina vždy usadila zde. Partička dobře se bavících lidí popíjela, co se dalo, mimo jiné i absint. Nálada se zlepšovala po každém doušku a smích se nesl do daleka a den se chýlil k pozdnímu odpolední. U altánku jsme měli zasazený libeček, který se sotva rozrůstal, od té doby už tam neroste. Debatovalo se o všem i o pití a tak někdo přišel na otázku, co se vlastně do pití všechno přidává a snad i vidinou nového receptu nějakého ještě neznámého nápoje začalo pár jedinců vymýšlet, co by se dalo kam přidat, aby to bylo lepší nebo dokonce zdravější. První přišel na řadu již zmíněný libeček, jenže ho bylo málo a po chvíli už nebylo co do těch panáků strkat. A tak debata o vylepšení alkoholu neustávala. Až si někdo všiml, že kolem altánku se pohybují nic netušící mravenci a že kdesi v Mexiku pijí alkohol s červem, jenže kde honit teď hned červa a tak se přítomní jedinci jali chytat mravence. V přesvědčení zdravého pití jsou lidé vynalézaví, někdy až moc, protože jim okolí altánu připadalo malé tak vyrazili i do lesa. Nemám zkušenosti s chytáním mravenců, ale někdy to vypadalo, že je to obráceně a že mravenci chytají podnapilé lovce. Odneslo to pár pádů, a protože pohodlnost vítězí tak v Čechách určitě nebude vynalezen nápoj s mravenci, jelikož lov mravenců byl vyhodnocen jako velmi namáhavý. Nebo to chce lepší kondici.

Příběh čtvrtý – Zrádné občanovo jezírko

Byla zima, sychravo a vůbec bylo lepší se zdržovat v teple. Idylka přicházela jedině tehdy, když jste seděli ve vytopené místnosti, koukali z okna na přírodu pokrytou bílou peřinou a před sebou na stole vám voněl teplý groček. Takových gročků si tento den dali poněkud víc Občan s Apačem a po vzájemné dohodě, které ovšem nikdo jiný už nerozuměl, se dohodli, že se vzájemně doprovodí na občanovu chatu. Tak se i stalo, dorazili na chatu, kde si zimní idylku hodlali prodloužit zcela jiným alkoholem. To by všechno ještě šlo, kdyby.... Kdyby se Apačovi ovšem nechtělo na malou. Jako správný Apač se tudíž vydal na WC do přírody leč zmrzlé, ale krásné. Je třeba podotknout, že u občanovy chaty se nachází zahrádka, která se příkře svažuje k jezírku. Jezírko léta nikdo nečistil, a proto je zabahněné, neudržované.

Apač tedy vyšel do přírody za malou potřebou a snad i s myšlenkou, že v jezírku je málo vody a že tam trochu přidá. Jenomže to by mu nesměly ve sněhu podjet nohy. Asi víte, co následovalo, Apač si proti své vůli vzpomněl asi na mladá léta a sjel po zasněženém svahu rovnou do zmrzlého jezírka, ihned vyvstal problém jak odsud ven, protože voda nebyla asi té nejvhodnější teploty na koupání, jenomže to dost klouzalo. Byla přece zima a všude sníh. Nato ale velice pohotově zareagoval Občan, běžel naproti ke své sestře a řval „Dej mi cepín a lano musím zachránit Apače!“ Nakonec s pomocí svého synovce se podařilo přírodou zklamaného Apače zachránit a zahřát, ale byla to prý pěkná dřina. Alkohol prý zahřeje, ale uhlí je uhlí.

Příběh pátý – **Stromolezec**

Klubovna pro místní byla tehdy pouze v začátcích sedávalo se pod altánkem v blízkosti místního lesíka a poblíž branky do lesa. A i tenkrát v jedno letní odpoledne se tu sešla partička a mezi osadníky se objevil místní fakír Vašek P. Známa osoba napodobující fakíry, pojídající hospodské sklo a znám i jako kouzelník s ohněm. A to i přes to, že byl většinou probodaný, pořezaný a očouzený od ohně. Jindy zase pronášel v hospodě cosi o levitaci a jal se ji i předvádět, jenže když mu ta levitace tak nějak nevycházela no tak se jen prostě podepřel rukama a tvrdil, že lítá a že se vznáší. Ten den nás tady o ničem takovém nepřesvědčoval, ale po pár panácích se převtělil do medvěda, vběhl do lesa k nejbližšímu stromu a lezl. Kdyby jen šplhal on u toho ještě bručel jak medvěd a i přes opakované výzvy aby šel dolů, se nemínil svého medvědování vzdát. Jeho zlatým hřebem bylo, že se do nás začal střeňovat šiškami a to trochu bolí, ale to už nevydržel Vladislav P. Došel do dílny, vzal motorovou pilu a zašel s ní pod strom, který okupoval Vašek – medvěd. Pilu nastartoval a několikrát přidal otáčky. To jste neviděli tu rychlost, jakou fakír vyvinul, aby byl co nejrychleji dole. A pak že to nepůjde.

Příběh šestý – **Nebezpečná cyklistika**

Letní den začínal romantickým východem slunce a méně romantickým nástupem souseda Občana do klubovny. Samozřejmě si poručil pivko, ale tvářil se v tento krásný den nějak divně na svoji národu. Asi přemýšlel – po chvíli mlčení se to z občánka začalo sunout, jeho zdatná sousedka ho vyzvala na letní výlet, ovšem na kole. Nevzpomínám si, že by občan někdy provozoval cyklistiku, pijatiku to skoro denně, ale na kole jsem si ho dost dobře neuměla představit.

Občan se připravoval jak psychicky, tak fyzicky a hlavně po celou dobu přípravy doplňoval tekutiny, jmenovitě pivo a rum. Jenže touto přípravou se natolik upravil, že sednout na kolo už nebylo skoro možné.

Jenže sousedka výlet nemínila vzdát a občan nechtěl srazit svoji chlapeckou hrdost a tak před klubovnou naskočil na bicykl. Jak naskočil tak se rychle válel i s kolem ve škarpe, ale nevzdal to a se slovy „To bylo schválně.“ Se opřel o kolo a vedl ho směrem ke křižovatce.

Tímto by mohl být všemu konec, ale nebyl, najednou se přiřítla sestra občana a po chvíli i sousedka, která s ním vyjela na cyklistickou túru. „Jedeme za občanem do nemocnice, odvezla ho sanitka, boursal na kole!“

Výlet totiž pokračoval tím, že svoji túru naplánovali se zastávkou v nejbližším pohostinství, kde opět oba doplnili tekutiny a občan již nevládl sjezd z vesnického kopce a chvíli se pokoušel o start do vesmíru, prý dokonce i vztlé, ale jen na chvíli. Co následovalo si asi dobře umíte představit, přišel o několik zubů, za to mu ale na obličej přibýlo několik šrámů a silniční lišej.